

Csikós Attila
MÉLYSÉGI MÁMOR

Erős Fahrenheit illatot érzett. Vagy csak motorolajat a betonon. A ragadozó a galamb torkára szorította a karmait, és apró, szürke fejét az aszfaltra szorította. Ölyv volt, talán héja. A budai hegyekből járhatott át vadászni. A külső sávban kapta el a galambot. Nem messze a Schlosser kocsmától, ami ilyenkor már jobbra zárva volt. Nem tudta, van-e halálfélelme az állatoknak, most is csak a galamb riadt pislogását látta, ahogy egyre ritkábban nyitja fel ráncos szemháját. Nem is verdesett. Beletörődött a vereségbe.

Tél eleje volt, az első havazás után. Az utakat már letakarították, de a járdák szélén még koszos hóbuckák olvadoztak. Kora délelőtt volt. A Távfűtő Művek kéményein át gomolygó füstön mégis alig derengett át némi fény kelet felől.

Nem akarta azt a galambot megmenteni, de amikor közelebb lépett, a ragadozó feléje kapta a fejét. Aztán kiterjesztette szárnyait, és méltóságteljesen a levegőbe emelkedett. Az Árpád Gimnázium irányába szállt egy darabig, aztán visszafordult a Kecsehegy felé.

Senki nem foghatja fel ép ésszel a megmenekülést, gondolta, amikor a galambra nézett. Még mindig ott feküdt az úton. Szabályosan arrébb kellett noszogatnia, hogy el ne üssék a kocsik.

Hosszú éjszakája volt. Az Ódry Színpadon volt egy karácsonyi buli. Ott ismerte meg Lecsót. Lecsó világosító volt. A teljes nevét sosem tudta meg. Csak azt, hogy szereti a vörösboros kólát, és egy lányt, aki egy körúti légópincében berendezett kricsmiben pultozik. Dorner Attila vendéglátós volt, több kis étteremben, bárban is dolgozott. Jóban volt a zongoristákkal, később kis Szakcsinak, Balázs Józsinak is ő mutatta be. Sokat beszélgettek együtt Mozartról, Csáth Gézáról is az Almássy téri pingpongasztalon ülve, a Nincs Pardon előtt. Az ő vezetésével indultak el legelőször a Jazz Caféba egy koncertre, és inni még valamit.

Nézte a galambot. Az útpadkáig ment, ott megállt. Szárnyát a kőnek szorította, és nem mozdult. Megértette, hogy ennyi volt, és meg akart halni.

Nincs véged, repülj, bazdmeg, mondta neki. De az a madár nem mozdult. Csak értetlenül, bután pislogott. Törte volna el a nyakad az a héja, kiabálta. Legszívesebben belerúgott volna.

A Jazz Café után a Holdba mentek, a Hegedűs Gyula utcába. Aztán a Rockokóba. Üres utcákon át gyalogoltak egyik helytől a másikig. A hidegben felerősödött a kapuk alól kicsapó áporodott, dohos pince-szag. A nyelvük a szájpadróljukra tapadt a sok kólától és édes bortól, amit ittak. A kabátjuk nikotintól bűzlött, bent sem vették le soha, feltűrt gallérral dohányoztak a neonnal megvilágított pult előtt. Dorner Fortunás volt régen, már nyolcvanhatban ismert partyarc. Sosem jött zavarba. Mindenhol voltak ismerősei, a Fekete Lyukban, a Süss fel napban, a Tilos az Á-ban. De azt a zugkocsmát még ő sem ismerte, csak Lecsó.

A Klauzál tér közelében működött, és egy pinceajtón keresztül lehetett megközelíteni. Hajnali kettőkor értek oda. Beléptek a kapun, és elmentek a kerek, bádogg kukák mellett az udvarig. A cselédlépcső mellett volt az ajtó, azon már kopogni kellett. Sokáig próbálkoztak, mire meghallották, és Lecsót látva beengedték őket. Még fent is hallatszott, hogy lent parádés buli van.

A Kispáltól ment a Helló.

*Helló, hogy vagy? Jó, hogy vagy,
És ha azok a szavak elfogytak,
Amiket eddig használtál,
Hogy elmondjad, hogy hogy voltál,
Majd én fogom a szép szavakat
A nyelvedre ráhelyezni, hogy,
Beszélj velük, hogyha tetszik...*

Nem tudta végigénekelni, mert Lecsó a vállára csapott, és azt kérdezte üvöltve, hogy na hova hoztalak, apám.

Szűk lépcső vezetett a Légópincébe. Talán kétemeletnyi mélyen volt a kazánterem. Az a kibontott, használaton kívüli, pinceszint alá süllyesztett egykori fűtőközpont volt a szórakozóhely. Még volt vörösbor és kóla. Egy lány bőrdzsekiben egy vastag, vatelinos anyaggal beburkolt csövön ült, és részegen egy emberfejnyi vascsapba kapaszkodott. Bádogtáblát szegecseltek a csap fölé a falra, amire az volt írva, hogy *hideg beömlő*. Az a lány adta a bort meg a kólát. Ő volt a Lecsó szerelme.

Vágni lehetett a füstöt és az izzadtságsgzagot. Pár kopott szék volt a helyiségben, pár régi ebédlőasztal, és egy apró pódium. Akkor éppen senki nem zenélt, csak a magnóból szólt a *Helló*, később Cseh Tamástól a *Csönded vagyok*.

A vadászokkal a kezükben leültek az egyik asztalhoz. Egy bőr miniszoknyás lány ült már az asztalfőn, bakancsban, vastagon kihúzott szemekkel. Szép volt és fáradt.

Van cigitek, kérdezte, és elmosolyodott.

Van, válaszolta, és adott. A kezében volt a pakli, már rá akart gyújtani.

Köszí, mondta a lány. Kipöckölt egy szálat és rágyújtott. Ti olyan gigerlik vagytok, mi, kérdezte. Aztán ásított. Vagy megint elmosolyodott.

Hogy mik, kérdezte Dorner.

Mindegy, mondta a lány, és beleszívott a cigibe.

Meg akarsz dugni, kérdezte aztán, amikor kifújta a füstöt. Egy méter után kezdett csak gomolyogni. Jó nagy tüdeje van, gondolta.

Dorner zavartan felállt.

Hogy mi, kérdezte ő.

Minden este megdug valaki, mondta a lány, mintha ezzel jobb árunak tüntetné fel magát.

Nem, felelte. És még csak a szádba se adom.

Tőlem, mondta a lány. Beletürt sűrű, hullámos hajába, és hátradőlt.

Lecsó a bőrdzsekis lánnyal maradt. Szótlatlanul álltak egymással szemben az egy irodai íróasztalból barkácsolt pult előtt, a csapok és csövek között. Úgy tűnt, veszekedtek.

Lecsó megfogta a lány kezét.

Nem akarom, hogy így menjen tovább, mondta.

Azt mondta, tenni kell végre valamit, mert rámegy a kapcsolatuk. Ezt már gyógyítani lehet, mondta, miközben a lány kezét szorongatta.

Közben megjött Barna a Hisztériából. Egy kinyúlt kötött pulóvert viselt. Lekezelt Dornerrel, aztán a színpadhoz ment, és megnézte a dobokat.

Ezen a szerkón még háborúban sem, mondta Dornernek. Jövő héten bulink lenne. De hozom a sajátomat. Leült Dornerék asztalához, és a lábát feltette egy székre.

Megint egymást nyúzzák, kérdezte Lecsóra mutatva.

Dohányszagú füledtség csapott az arcukba.

Hagyj most, mondta a lány Lecsónak. Hagyj, holnap majd megbeszéljük. Aztán elsírta magát. Lecsó a kezébe adott egy papírzsebkendőt, de a lány nem törölte meg a szemét. Látszott, Lecsó kérdez valamit, aztán választ sem várva megfordult, és elindult a lépcső felé.

Az utcán érték utol.

Az ember egy adott pont után belefárad a menekülésbe, gondolta. Feladja vagy szembeszáll. Elpazarolja minden erejét az életben maradásra.

Lecsó a Wesselényi utcáig gyalogolt egyedül.

Vége, mondta lihegve, amikor utolérték. Nem bírom leszedni, feladom. Mindig be van löve. Most elmegyek az apjához, és szólok neki. Nem tudja, de el fogja veszíteni a lányát, ha nem tesz valamit. Talán neki majd sikerül.

Lecsó erős, magas, vidám ember volt. Szerette a szakmáját, és mindenki becsülte azért, ahogy dolgozni tudott. Voltak elvei.

Vastag párát lihegett a körúti éjszakába. Aztán lassan megnyugodott. Hárman álltak a Wesselényi utcai patika előtt. Az utca üres volt, mint egy használt fecskendő.

Na megyek, urak, mondta, és kezét bélelt kabátja zsebébe dugta. Tempós léptekkel elindult a Horizont mozi felé.

Épp akkor érkezett a Blaha Lujza tér felől a hatos éjszakai busz, de Dorner és ő nem álltak be a megállóba a többiek közé. Dorner elővett egy csomag cigit, és a busznál gyülekező lányokat nézve elé tartotta.

Gyújtasz, kérdezte.

Bólintott, és elvett egy szálat.

Menjünk utána, mondta. Teljesen kivan.

A Barcsay utca sarkáról látták, hogy pár férfi álldogál a Gong presszó előtt. Fekete szövetkabátban voltak, és hangosan beszélgettek. Az egyikőjük kiszúrhatta Lecsót, mert távolabb lépett a társaitól a járdaszéli telefonfülkék felé.

Ebből baj lesz, mondta Dorner, és futni kezdett a presszó irányába.

Lecsó épp akkor ért oda. A Blaha Lujza tér felé nézett, kezében frissen meggyújtott cigaretta parázslott.

A telefonfülkénél álló férfi Lecsó elé ugrott, és azt üvöltötte, hogy megvagy, te mocskos család.

Elkaptunk, meghalsz, köcsög, kiáltotta a férfi, és kabátja zsebéből előrántott egy kést. Minket te nem baszol át!

Lecsó megtorpant, és a kezeit maga elé tartotta.

Nem én vagyok, nem én, kiabálta, biztos nem engem kerestek!

A férfi mellbe szúrta. Lecsó összegörnyedt, és a férfira borult, aki még vagy nyolcszor a gyomrába, mellkasába döfött. A többiek közelebb mentek, és valamit mondtak a társuknak, aki a gyomrából kihúzva a kést ellökte magától Lecsót.

Az éjszakai már elment. Nem volt szemtanú. Dorner berántotta őt egy hirdetőoszlop mögé a fényképész bolt előtt. Kurva életbe, mondta lihegve. A kurva életbe!

Lecsó a földre zuhant.

Hallották, ahogy a férfiak egymással kiabálnak. Az egyikőjük talán rácsapott a telefonfülkére, mert éles döngés szakította be a csendet. Aztán lépések hallatszódtak, és messze felvijjogott egy autóriasztó.

Mire kibújtak az oszlop mögül, már csak Lecsó teste hevert a földön. Megrándult, ökölbe szorította a kezét, és a telefonfülkébe kapaszkodva lassan felállt.

Segítség, mondta. Aztán úgy maradt, az üvegre dőlve. Ömlött belőle a vér.

Amikor odaértek, már alig volt benne élet.

Beugrott a fülkébe, és bedobott egy húszast. Hívta a mentőket. Dorner átkarolta Lecsót, és lassan a földre eresztette. Egészen fehér volt már, és bugyborékolva tört elő szájából a vér.

Nem értem, mondta Lecsó nehezen, halkán. Nem értem. Én csak Tündén akarok segíteni...

Nem volt a tekintetében halálfélelem. Sem a legyőzettek belenyugvása. Véres kezével beletürt fekete hajába, és úgy nézett rájuk, mint egy gyerek, akinek csak el kell magyarázni egy egyenletet. Bután pislogott, és minduntalan megpróbált felállni. Úgy kellett visszatartani.

Nem értette, és talán ez tartotta életben, amíg a mentő kéken villogva megérkezett.

Motorolaj szag csapta meg az orrát, és némi átható mandarin. Fahrenheit, gondolta. A vért nem is érezte már.

A megálló lassan újra megtelt fiatalokkal. Fél óra múlva alig lehetett a rendőrség által kifeszített szalagon kívül tartani a kíváncsiskodókat. Mire a helyszínelés elkezdődött, már járt a négyes-hatos is.

A Múzeum Cukrászdába nyitásra értek oda. Remegtek az idegességtől. Az Andrassy úton már elég sokan jártak reggel nyolc óra körül. A közeli irodák, üzletek alkalmazottai. Mint egy hőmérő higanyszála fénylett a beton az Opera előtt. Bementek a Múzeumba, lemosták a vért a kezükről, és kértek egy-egy konyakot. Kellett valami alkohol, és főleg valami díszletszerűen szép és nyugodt zug, ahová elbújhatnak a történetek után. Egy darabig bután álltak a csiszolt szélű, aranykeretes tükör előtt. A felszolgálónő lerakta a két italt, és megkérdezte, kérnek-e még valamit. Nem válaszoltak. Dorner rágyújtott, és a tükörképére fújta a füstöt.

Amikor letették végre a seggüket a zöld bársonykárpitra, akkor szólalt meg Mozarttól a Requiem.

Taxit hívott, miután megitták a konyakot.

Az éjjel-nappali hot-dogosnál kiszállt a kocsiból, a gimnázium előtt. Vett egy almalét meg egy fasírtos szendvicset, és fülében a Dies Irae süvöltésével elindult, hogy megtegye azt a felfoghatatlanul hosszú háromszáz métert, ami a házig hátravan. Alig tett meg száz métert, amikor észrevette a galambot a héja karmai között.

Arra gondolt, hogy van úgy, hogy az embernek hagynia kellene a csaját belőve megdögleni.

MUTTERTELEVISION

A domboldalon, a Bükkös felől egy fekete kendős öregasszony erőlködött felfelé a hóbuckák között. A hátán rózseköteget cipelt.

Elnézést, kiabálta oda az öregasszonynak, elnézést, nem tudja, hol lakik a Laca?

Az öregasszony megállt.

Ki keresi, kérdezte káráló hangon.

Mondta a nevét.

Akkor jó, felelte az öregasszony, és a földre dobta a rózsjét. Mert én vagyok a Laca, mondta, és kibontakozott a sálak alól.

A Laca volt.

Szótlanul mentek a házig. Laca betessékelte, végigvezette a képekkel teli előszobán egy műteremféle helyiségig. Ülj csak le, mondta. Láttad

már az Anyatévét, kérdezte, amikor leült. Das is kunst, mondta Laca, és ránézett. Azzal a megértő, de nem színpadias kíváncsisággal, amivel a bomlás rendszerét jól ismerők néznek szembe a hiábavalóval.

Miután Szentendréről hazaért, a Piafba ment.

A bejárathoz közeli asztaloknál ismert színészek ültek, a mosdó előtt a képzősök, grafikusok.

A plafonról lógó vörös bársony minden éjszaka nehezebb lett a rengeteg cigarettafüsttől.

Doki, az ügyvéd azonnal rászállt, és a szárnyai alá vette. Lófaszt neked, ez pesti depresszió, mondta, és kért egy kis Gössert, meg két Ballantines-t. Van Budán egy ügyem, átjössz velem, és közben pompásan szórakozunk, mondta.

Taxit hívtak, azzal robogtak át a kihalt városon.

Bejött a buli a minisztériummal, kiabálta Doki, amikor belépett a piros fényben derengő, tükrökkel és stukkókkal teli, füstös terembe. Széttárta karjait, és ledobta mogyoróvörös Boss kabátját egy fotelbe. Ma ünnepelünk!

A lányok egy hosszú bőrpriccsen ültek sorban, ahogy a táncosok a színházban két jelenet között. Nem volt vendég. Nevetgélve beszélgettek, aztán amikor Dokit észrevették, keresztbe tett lábukra hajolva előredőltek, és csókot dobtak neki. Doki gyakran járt ide. Aztán megigazították a hajukat, és látványosan kirúzsozták az ajkukat. Sorban felálltak, és körbeülték a bár közepén álló asztalokat. Volt köztük vörös, szőke és barna és volt egy erősen sminkelt fekete. Az volt a Doki nője. Legalábbis így gondolta. Ágyéig felhasított fekete ruhát viselt, harisnyát, túsarkút. A szemét a halántéka széléig kihúzta. Ha akart volna valakit, neki is ő kellett volna.

Doki ledobta magát egy forgófotelbe, hátradőlt és intett a pincérnek. Két whiskyt, duplát, mondta, és felnevetett. Az asztalra tette a szemüvegét. És két kis Steffit, kiáltotta a pincér után. Pá, lányok, magácskák valamit? Csak boldogan, elégedetten, von Hause aus. Igyatok, de csak frankót fizetek. Hátrasímította a haját és előredőlt. Az aranyóra becsúszott az inge mandzsettája alá. Ha pedig bárki baszakszik veletek, mondta, és a levegőbe mutatott, bárki, én majd helyreteszem. A fekete ruhás nő erre felállt, odalépett Doki mellé, és a vállára tette a kezét. Meg tudjuk védeni magunkat, szívem, mondta, és elmosolyodott. Doki végigsímította a nő ujjain.

A tulaj, egy kigyúrt fiatal férfi, Dolce and Gabbana ingben, kijött a terem végében álló pult mögül.

Te vagy az egyetlen, bazdmeg, akinek elnézem, ha késik, mondta, és kinyújtotta a kezét.

Én meg csak téled késem, bazdmeg, mondta Doki, és lekezelt. Utolsó csepeli proli, mondta, és kacsintott. Ha nem magyarázom el, hogy kell mondani, hogy Joliot Curie tér, ide se találsz.

Sznob, budai geci, mondta a tulaj. Mit iszol, kérdezte. Még egy kört, mondta aztán.

Na, ülj már le, bazdmeg, kiáltott rá Doki.

Még mindig a bejáratban állt. Bólintott, hogy rendben. Megnézte magát az egyik falra szerelt tükörben. Ugyanolyan színű szövetkabátja volt, mint Dokinak. Akár testvérek is lehettek volna. Elindult a kis márványasztalhoz, ahol a tulaj és Doki ültek a diszkógömb alatt.

Das is kunst, kiáltotta feléje Doki, és a nőkre mutatott. Ez már valami, mondta.

Ez az, felelte.

Mintha ez volna az életművészet csúcsa, gondolta, ez a némi gipszkartonnal, pár tükörrel és színes égővel bizáncivá barkácsolt enteriőr lenne a top. De a halotti pompa, amit maga előtt látott, valahogy mégis elvarázsolta. Elvégre közel öt évtized temetése volt.

Amikor leült, megszólalt a Republiktól a 67-es út. Hátradőlt, a kabátja két szárát szétcsapta a combjain, és keresztbe fonta a karját. Hosszan nézte a fekete ruhás nőt Doki mögött. Még mindig ott állt. Fogta a vállát. Lelógó fekete ruhája eltakarta a kopott presszó-parkettát a lába alatt.

Az egyik lány, egy vékony vörös, rögtön melléje ült.

Nem kell meghívni semmire, mondta az egyik vékony vörös, amikor leült mellé. Tudod, aki olyan, azt levesszük, de te szimpatikus vagy. Nem szívatunk a műpiákkal.

Doki fizet, mondta ő, és elnyomta a cigijét. Nem unatkozol, kérdezte aztán a lányt.

Az unalomért fizetnek, felelte a kis vörös.

Szépen rajzolt, hegként vörösödő szája volt. És te, te mivel foglalkozol, kérdezte a lány.

Újságíró vagyok, mondta.

Egyszer megírhatnád a Bella életét, nézett rá a lány. Megvehetné ezt az egész csehót, ha a szüleinél maradna, de gyűlöli őket. Inkább kurva lett. Itt viszont már teljesen kivan, tette hozzá. Nem bírja. Senki sem érti. Ezt kéne megírni, ezt a „senki sem értit”.

Majd megírom, mondta, és megint felnézett a Doki mögött álló fekete ruhás nőre. Szép volt és elegáns. Egy Anouk Aimée. Egy Anna Karenina. Nyitott tenyérrel, kinyújtott ujjakkal dohányzott, mintha kesztyűt viselne.

Ez szerelem, kérdezte a vörös lánytól, és elővett egy bontatlan csomag cigit.

Szerelem, kérdezett vissza a lány. Én nem tudom, mi a szerelem. Ez talán deviancia, mondta kis gondolkodás után. Sosem mennek szobára. Alig beszélnek. Doki néha feljön, elszív egy szivart, megiszik pár italt, és nézik egymást, csöndben. Ha a Dokinak társasága van, akkor mögéje áll, mint most is. De nem engedi el. Ez nem szerelem. Ez szívem, beteg!

A nő halkan dúdolta Cipővel a refrént. És mozdulatlanul állt Doki mögött.

A kis vörös combja a combjának feszült.

Miféle üzlet, amit ünnepelünk, Doki, kérdezte az ügyvédet, és cigarettájával egy széles kérdőjelet rajzolt a levegőbe. Doki legyintett.

Ezek faszok, mondta. Ezek eddig még sose üzleteltek. Most meg minden faszság üzlet nekik. Semmi se drága. Tetszik, Lídia, kérdezte aztán, gyorsan témát váltva. Belekortyolt a whiskybe. Aztán rákacsintott. Ügyes lány, mondta.

Lídiát bízd rám, felelte csendesesen, és a kis vörösre nézett. Hallotta, ahogy a tulaj azt súgja Dokinak a szivarfüstben, hogy ideje beszélni végre az államtitkárral is.

Szimpatikus vagy, mondta a kis vörös, és elmosolyodott. Cacharel Lou Lou illata volt. Mint mindenkinek.

Különös módon még akkor is érezte az illatát, amikor Laca műtermében állt. Az Anyatévé egy egyszerű televízió volt, cuclikkal a képernyőjén. Három sorban három, négy és három darab. Laca ledobta a kabátját, és megkérdezte, hogy mit is akar kérdezni pontosan? Semmit, mondta. Inkább csak beszélgessünk, mondta. Örömmel, mondta Laca, és feltette a teát. Kinyúlt fekete pólóján vibráltak a

gázláng fényei. A haja meg-meglebbent a felszálló meleg levegőtől. Az Anyatévében tükröződött az egész.

A vörös lánnyal még egy órát beszélgettek. A nagypapja költő volt. Komoly irredenta. Doki elvonult a tulajjal a pulthoz, és a zakója ujját felhúzva rákönyökölt a csempére. Mozaikszerűen kirakott egyszerű fürdőszoba-csempe volt. Senki nem vette észre, hogy nem egyedi, mázas kerámia.

A fekete ruhás nő nem ment utána. Leült a helyére, és kezébe vette Doki poharát. Hosszan nézte. Piros körmeivel kopogtatott az üvegen. Szoknyáján megnyílt a hasíték, és előtűntek hosszú, harisnyába bújtatott, izmos combjai.

Lídia észrevette, hogy megnézi.

Tetszik, kérdezte. Tudom, hogy tetszik. Tudom, hogy neked is ő kellene, mondta halkán. De őt nem lehet megkapni. Őt csak a Doki kaphatja meg. De neki nem kell, mondta. Én kellek neked, kérdezte végül.

Sosem tudta meg, hogy Doki mivel foglalkozik. Hogy milyen üzletet ünnepelnek. Hajnali ötkor Doki felállt a pultról, hátrasimította ritkuló haját, és átnézett a fekete ruhás nőre. Aztán rá.

Na mi van, visszajössz velem a Piafba, vagy mentek szobára, kérdezte tőle. Aztán odament a fekete ruhához, kezét csókolt neki, és felvette a mogyoróvörös Boss kabátját. Az övé is pont ilyen színű, gondolta.

Doki végig a nőt nézte, még a bejáratból is.

Már nem jön senki, mondta a tulaj a portásnak. Lepakcsolhatod a neont.

A Joliot Curie téren már várta őket a taxi.

A Skodában üvöltött a Modern Talking, és egzotikus illatosító szaga terjengett.

Elvisszük őket, ahova mennek, aztán a Piafba, mondta a sofőrnek Doki, és a hajába túrt. Nem lehetett eldönteni, hogy fáradt, vagy csak gondolkodik.

Ezek mind igazi faszok, mondta megigazítva a szemüvegét. Nézik a szatajnzot, meg a prozibent, és az kell nekik, amit két kurva sztriptíz műsor között a reklámban látnak, bazdmeg. Audi, tengerpart, meg egy kurva Seiko. Azt hiszik, attól lesznek urak, hogy Black Trinitronon nézik a Híradót. Édes Istenem, és még csak most kezdtek neki, mondta.

Betakarta magát a kasmír kabáttal, aztán hátrafordult. Na, akkor hová, kérdezte.

Kőbánya, mondta a vékony vörös.

Kiment Kőbányára, pedig szívesebben ment volna vissza a Piafba Dokival. Még biztosan ott ittak a haverok.

Egy félkész családi házba mentek. Két emelet, minimum háromezáz négyzetméter. Vakolatlan, beton-tégla szerkezet volt, az emeletre is csupasz vasbeton lépcső vezetett, és a felcementegetett hálószobába még nem vezették be a villanyt. Hatalmas rézággy terpeszkedett az üres szoba közepén, a téglafalak között.

A férjem sosem jár haza, mondta a vékony vörös, és bekapcsolta a Sony televíziót.

Gyere, súgta.

Gyertyát gyújtott, és a televízióra tette.

Egyszer írhatnál az elhagyott nőkről is, mondta, és hanyatt feküdt az ágyon. Belesüppedt a szatén ágyneműbe. Szép teste volt.

Malterszagot érzett, amit már nem nyomott el a Cacharel illata. A televízióban valami olcsó soft pornó ment németül. A kis vörös kibújt a ruhájából, és melltartóban, harisnyában elnyúlt a takarón.

Gyere, mondta, nem a Doki fizeti. Jóképű vagy. Tetszel, igazán.

A tévében egy pucér német nő ugyanígy nyúlt egy ugyanilyen olcsó rézággy közepén. Kommen, mondta a nő a tévében. Kommen schnell!

Mennem kell, mondta, és felvette az imént ledobott ballonkabátját.

Azt hittem, beszélgetünk, mondta a vékony vörös. Meglepettnek tűnt.

Vigyázz magadra, mondta neki. Jó nő vagy, mondta. Jobbat érdelem.

Kigyalogolt a sörgyárig. Hátrafordult. A börtön fekete hasábját nézte. Meglazította a nyakkendőjét, és elindult a sínek mentén haza. Salakká aszalódott, fekete hóbuckák között gyalogolt. És próbált olyan tárgyilagossá maradni, mintha tökéletesen értené a bomlás természetét.

ROSSZ ÉVJÁRAT

Még csak harminc órás volt a jég a tavon, de mindenki a part felé igyekezett, hogy megnézzék a móló körül feltorlódott ablaküvegnyi darabokat.

Ebből még bármi lehet, mondta Bence. Lehet, hogy holnap korcsolyázni is fogunk.

A téli napsütésben az ég felé tartotta a poharát, és hátradólt a pléddekkal kibélelt fotelben. Jó ez a bor, mondta.

Szépek a savai, mondta aztán. Bár nem tudom, hogy a kurva életbe lehetnek szépek a savak?

A hegy aljában álló borpince teraszán a One O'Clock Jump szólt Count Basie-től egy nagy, fekete hangszóróból. A nap lemenőben volt a bazaltorgonák mögött, és meleg, narancsos fényvel világította meg a szőlőtőkék sorát.

Kérünk még egy palackkal, kérdezte válasz helyett.

Bence nem válaszolt.

A Római úton egy traktor zötyögött Tomaj felé.

Tudod, mi jut eszembe erről az egészből, kérdezte Bence.

Miről, kérdezte.

Erről a békéről, erről a zenéről, erről a napsütésről, ahogy itt ülünk hátradőlve, vastagon felöltözve, borral a kezünkben.

Nem, felelte.

A háború, mondta Bence. Magára húzta a plédet, és elmosolyodott.

A háború, kérdezte meglepetten.

Odalátszott a tó. A jég sárgás-vörösen ragyogott a napsütésben. A szomszédos kúria épületét óarany színűre festette.

Hős katonáink a fronton harcolnak a hazáért, eközben a fővárosi művészek buzdító, zenés körúton járnak az országot, mondta Bence. Eltorzított hangon beszélt, mint a negyvenes évekbéli filmhíradók narrátorai. Kurva rossz érzésem van.

Vagy úgy, mondta halkán. Összedörzsölte kezét, és belelehelt. Én kérek még egy palackkal, mondta és felállt. Jó, hogy lejöttünk szilveszterre.

Ne nyüstölj már, kiáltotta Bence. Még ezt se ittad meg. Akarok valamit mesélni, mondta.

De ne a háborúról, felelte. Amíg nem arabok vonulnak ott az úton, addig tényleg béke van. És nem a bor, meg a plédék miatt.

Elmész a picsába, mondta Bence. Hogy te mekkora barom vagy!

Ez a véleményem, mondta. Azért visszaült, és betakarta magát.

Emlékszel, hogy a három hónapja a Gobbiban elkezdtem valamit, kérdezte Bence.

Emlékszem, mondta.

Aznap voltam a dokinál.

Erre nem emlékszem.

De jött az a kis színésznő, akit már ezer éve meg akarsz dugni, és inkább vele foglalkoztál.

Bence meglötyögtette a poharában a bort.

Imádod a színésznőket.

Imádom, mondta.

Emlékszel még Dorottyára, kérdezte Bence.

Hogyne emlékeznék, felelte. Nem tudott kettőnk közül választani.

Ja, mondta Bence. Most boldog családanya. Három gyereke van. Tudtad, hogy orvos lett? A Kékgolyóban dolgozik.

Nem mondod? Majd meghalt, hogy színésznő legyen.

Én is majd meghaltam a táncért, mondta Bence. És én is abbahagytam, hogy ingatlanozzak. Most legalább már van miből szétbaszni az agyunk. Elővette a cigarettáját. Rágyújtott. Hosszan bámulta a felszálló füstöt.

Azt akartam mondani neked, szólalt meg sokára, ott a Gobbiban, hogy most viszont tényleg meg fogok halni. Egy évem van, mondta. Míusz három hónap. Azért akartam eljönni ide. Felnevetett. Ha tovább táncoltam volna, elmondhatnám a villamoson.

Végre beleszívott a cigibe, a füstöt mélyen letüdözte.

Ez van, mondta. Aztán felköhögött. Ez nem a rák miatt van, mondta aztán. Ne ijedj meg! Csak félrement a füst.

Nem tudott megszólalni, csak hunyorogva nézte Bencét. A szemébe süttött a nap, elvakította.

Bence is hallgatott. Hátradőlt, a hátát a kovácsoltvas támlának döntötte, és a füstöt nézte, ahogy a napfényben kanyarog. Azt mondta, jöhet az az új palack.

Na, most hozhatod a következő palackot, mondta, és elpöckölte a cigijét.

Bazd meg a jó kurva anyádat, kiáltott rá hirtelen. Neked elment az eszed! Te csak azért lehozol ide, hogy ezt elmond, és elkúrd a szilveszterem? Te vagy a barom, mondta.

Rá se ránts, mondta Bence. Nem kell többet foglalkozni vele. El akartam mondani, és azt akartam, hogy olyannak mondhassam el, akivel utána kiröhöghetem magam ezen az egész szaron.

Kapd be, felelte.

Fogalma sem volt róla, hogy kéne reagálnia. Harsogott a háta mögött az a kurva One O'Clock Jump, teljesen szétverte a gondolatait. Fél óra, és lemegy a nap, gondolta. Elnézett Szigliget felé. Láttá Laci bá autóját elkanyarodni Lábdihegy irányába. Biztos csak viccel, gondolta. Ezt így nem lehet. A szőlőbe is ki kell menni, Laci bá is kimegy, pedig állandóan panaszkodik. Biztos csak arra kíváncsi, hogyan reagál.

Figyelj, mondta aztán, ne haragudj. Rám mindenben számíthatsz, mondta.

Jól van már, na, mondta Bence. Csak az kell, hogy igyunk, meg röhögjünk, mint régen. Hozd már azt a bort!

Rendben, mondta. Felállt és elindult a bejárat felé. Félúton meglátta magát az ajtó üvegében. Borostás volt, kócos, az arca kissé megvastagodott, a szeme véreeres. Egy öregedő bohóc. Megtorpant, aztán visszafordult. Odalépett Bence elé, és erőből gyomorszájon vágta.

A kurva anyád, hogy ilyen szarságokkal szívatsz, mondta. A jó kurva anyád!

Bence a gyomrához kapott, és elképedve bámult felfelé. Aztán elmosolyodott. Igazi pöcs vagy, mondta. Vágod? Mindig is ilyen voltál.

Erre már nem felelt. Bement a borpincébe, és megállt a pultnál. Nézte a kandallóban a tüzet. Égett az arca. Kikért egy üveg rizlinget. Kért egy pálinkát is. Húzóra megitta. Bencének nem vitt. Kapja be, gondolta elégedetten. Lassan megnyugodott. Ivott még egyet. Nem is tudta, mennyi ideig volt egyedül.

Narancssárgán derengett még a nap, amikor kilépett a teraszra.

Itt a borod, mondta flegmán. Nem sikerült túl jól ez az idej, de ha vársz egy kicsit, még kikerekedhet. Talán belefér, tette hozzá.

Aztán elindult a szálloda felé.

Beülök a szaunába, gondolta. Talán úszni is fogok. Vagy csak áztatom magam. Nem gondolok erre az egészre. Elfelejttem. Talán írok majd róla egy megható riportsorozatot, gondolta. Azt mindenhol megveszik.

Hogy kiket, hogyan vitt el a saját húsuk baja. Az első dolgom lesz, hogy iszom a bárban egy normális italt. Egy Bushmills igazán jólesne. Közben megírom a vázlatot. Igen, legalább ennyi, gondolta. Egy elgondolkodtató, szaftos anyag.

Elégedetten összehúzta magán a szőrme kabátot, és zsebre dugta a kezét. A prémes gallérnak Boss Bottled illata volt. Attól megnyugodott. Kilencvennyolcban dobták piacra, és egész jól sikerült, gondolta.

A traktor akkor jött vissza, amikor az úthoz ért. Hatalmas, koszos műanyag hordókat szállított, és a kerekeiről fagyott földdarabokat szórt szét a Római úton.

A rész és az egész vitája (linómetszet)